

In een ander leven

Van Taylor Jenkins Reid verscheen eveneens
bij Ambo | Anthos *uitgevers*

Supernova

Taylor Jenkins Reid

In een ander leven

Vertaald uit het Engels
door Harmien Robroch

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3177 0

© 2015 Taylor Jenkins Reid

© 2015 Nederlandse vertaling Ambo | Anthos uitgevers,
Amsterdam en Harmien Robroch

Oorspronkelijke titel *Maybe in Another Life*

Oorspronkelijke uitgever Washington Square Press,
A division of Simon & Schuster, Inc., New York

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie Wall with window framing desert landscape,
close-up © Matthias Clamer/Getty Images; Retro palms © Denise Taylor/
Getty Images; Camina hacia el futuro © Noviembre Anita Vela/Getty Images;

Woman looking at sticky notes on board © Compassionate Eye
Foundation/Getty Images

Foto auteur © Mila Shah

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Erin, Julia, Sara en Tamara en alle andere
vrouwen die het lot op mijn pad stuurde.
Ik hoop dat we elkaar in andere werelden ook kennen.

Het is maar goed dat ik een stoel aan het gangpad heb gereserveerd, want ik ben de laatste die het vliegtuig binnenstapt. Ik wist dat ik laat zou zijn, ik ben altijd overal laat. Daarom had ik dus een stoel aan het gangpad gereserveerd. Ik vind het vreselijk als mensen moeten opstaan zodat ik me erlangs kan wurmen. Daarom ga ik ook nooit naar de wc tijdens de film, ook al moet ik altijd naar de wc tijdens de film.

Ik loop door het smalle gangpad met mijn koffertje vlak achter me in een poging tegen niemand aan te lopen. Ik bots tegen een elleboog en bied mijn excuses aan ook al heeft de man het kennelijk niet eens door. Als ik vervolgens amper langs de arm van een vrouw strijk, kijkt ze me vuil aan alsof ik haar met een mes heb gestoken. Ik doe mijn mond open om mijn excuses aan te bieden, maar bedenk me.

Het kost geen moeite om mijn plek te vinden; het is de laatste lege stoel.

De lucht is bedompt. Er klinkt muzak door de luidsprekers. De gesprekken om me heen worden zo nu en dan onderbroken door het dichtklappen van de bagagevakken boven ons hoofd.

Ik bereik mijn stoel, ga zitten en glimlach naar de vrouw naast me. Ze is wat ouder en rond, met kort grijs haar. Ik zet mijn tas voor me en maak mijn stoelriem vast. Het tafeltje voor me is ingeklapt. Mijn elektronische apparatuur is uitgeschakeld. Als je vaak laat bent, leer je hoe je tijd kunt inhalen.

Ik kijk uit het raam. Het bagagepersoneel draagt extra warme kleding en neon jassen. Ik ben blij dat ik naar een warmer klimaat ga. Ik pak het vliegmagazine.

Het duurt niet lang of de motoren bulderen en de wielen beginnen onder ons te draaien. De vrouw naast mij klemt de armleuningen vast als we opstijgen. Ze lijkt doodsbang.

Ik ben niet bang voor vliegen. Ik ben bang voor haaien, orkanen en onterechte gevangenisstraffen. Ik ben bang dat ik nooit iets waardevols met mijn leven zal doen. Maar ik ben niet bang voor vliegen.

Haar knokkels zijn wit van de spanning.

Ik duw het tijdschrift terug in het vak. 'Geen fan van vliegen?' vraag ik haar. Als ik bang ben, helpt het om te praten. Als het haar helpt om te praten is dat wel het minste wat ik kan doen.

De vrouw draait zich om en kijkt me aan terwijl we door de lucht zweven. 'Ik ben bang van niet,' zegt ze met een treurige glimlach. 'Ik ga bijna nooit weg uit New York. Dit is de eerste keer dat ik naar Los Angeles vlieg.'

'Nou, misschien helpt dit... Ik vlieg best vaak en ik kan u zeggen dat bij elke vlucht het opstijgen en landen eigenlijk het moeilijkst is. Dit deel duurt nog ongeveer drie minuten en dan heb je aan het eind nog vijf minuten die moeilijk kunnen zijn. De rest is... alsof je in de bus zit. Dus acht moeilijke minuten in totaal en dan bent u in Californië.'

We stijgen fors. Zo fors dat een verdwaald waterflesje door het gangpad rolt.

'Acht minuten maar?' vraagt ze.

Ik knik. 'Meer niet,' zeg ik. 'Komt u uit New York?'

Ze knikt. 'En jij?'

Ik haal mijn schouders op. 'Ik heb in New York gewoond. Ik ga nu terug naar LA.'

Het vliegtuig daalt plotseling iets en recht dan de vleugels terwijl we door de wolken vliegen. Ze haalt diep adem. Ik moet toegeven dat zelfs ik een beetje misselijk ben.

'Ik heb maar negen maanden in New York gewoond, hoor.'

zeg ik. Hoe meer ik praat, hoe minder aandacht zij heeft voor de turbulentie. 'Ik ben de laatste tijd nogal veel verhuisd. Ik heb in Boston gestudeerd. Daarna ben ik naar DC verhuisd, toen naar Portland in Oregon. Vervolgens naar Seattle. Austin, Texas. Toen New York. De stad waar dromen uitkomen. Niet de mijne, trouwens. Maar ik ben in Los Angeles opgegroeid, dus zou je kunnen zeggen dat ik terugga naar waar ik vandaan kom, maar ik weet niet of ik het echt mijn thuis zou noemen.'

'Waar woont je familie?' vraagt ze. Haar stem is gespannen. Ze kijkt voor zich uit.

'Mijn familie is naar Londen verhuisd toen ik zestien was. Mijn zusje, Sarah, werd aangenomen op de Royal Ballet School en dat was te mooi om waar te zijn. Ik ben achtergebleven en heb mijn middelbare school in LA afgemaakt.'

'In je eentje?'

Het werkt. De afleiding.

'Ik heb tot en met mijn eindexamen bij de familie van mijn beste vriendin gewoond. Daarna ben ik gaan studeren.'

Het vliegtuig trekt horizontaal. De gezagvoerder vertelt ons op welke hoogte we vliegen. Ze haalt haar armen van de leuning en haalt adem.

'Ziet u?' zeg ik tegen haar. 'Alsof je in de bus zit.'

'Dank je wel,' zegt ze.

'Graag gedaan.'

Ze kijkt uit het raam. Ik pak het tijdschrift weer. Ze draait zich om. 'Waarom verhuis je zo vaak?' vraagt ze. 'Is dat niet moeilijk?' Onmiddellijk roept ze zichzelf tot de orde. 'Moet je mij horen, ik ben nog niet uitgehyperventileerd of ik gedraag me als je moeder.'

Ik lach met haar mee. 'Nee, nee, dat geeft niets,' zeg ik. Ik verhuis niet expres. Het is geen bewuste beslissing om als nomade te leven. Ik zie wel dat elke verhuizing mijn eigen beslissing is en uitsluitend het gevolg van mijn groeiende gevoel dat ik niet thuishoor op de plek waar ik op dat moment woon, aangewakkerd door de hoop dat er misschien ergens een plek is, niet ver in de toekomst, waar ik wel thuishoor. 'Ik denk... Ik weet het

niet,' zeg ik. Het is moeilijk om onder woorden te brengen, zeker in het bijzijn van iemand die ik amper ken. Maar dan doe ik mijn mond open en stromen de woorden eruit. 'Niets heeft ooit als thuis gevoeld.'

Ze kijkt me aan en glimlacht. 'Wat akelig,' zegt ze. 'Dat lijkt me heel moeilijk.'

Ik haal mijn schouders op omdat dat altijd mijn eerste reactie is. Ik heb altijd de neiging om het kwade te negeren en naar het goede toe te rennen.

Maar ik ben ook niet heel blij met mijn eigen impulsen op dit moment. Ik weet niet of ze me gaan brengen wat ik wil.

Ik stop met schouderophalen.

En omdat ik haar na deze vlucht toch nooit meer zie, neem ik nog een extra stap. Ik vertel haar iets wat ik alleen mezelf onlangs heb verteld. 'Soms ben ik weleens bang dat ik mijn thuis nooit zal vinden.'

Ze legt haar hand heel even op de mijne. 'Dat komt wel,' zegt ze. 'Je bent nog jong. Je hebt genoeg tijd.'

Ik vraag me af of ze kan zien dat ik negenentwintig ben en dat jong vindt, of dat ze me jonger inschat.

'Dank u,' zeg ik. Ik pak mijn koptelefoon en zet hem op. 'Bij de moeilijke vijf minuten van de landing kunnen we het misschien over mijn gebrekkige carrièrekeuzes hebben,' zeg ik lachend. 'Dat zal u zeker afleiden.'

Ze glimlacht breed en moet hardop lachen. 'Daar zou je me een groot plezier mee doen.'

Als ik uit de gate kom, houdt Gabby een bord op met HANNAH MARIE MARTIN, alsof ik haar niet zou herkennen, niet zou weten dat zij mij komt ophalen.

Ik ren naar haar toe en als ik dichterbij kom, zie ik dat ze naast mijn naam een tekening van mij heeft gemaakt. Het is een ruwe schets, maar helemaal niet slecht. De Hannah in haar tekening heeft grote ogen en lange wimpers, een kleine neus en een streepje als mond. Boven op mijn hoofd is haar getekend dat in een theatrale knot zit. Verder zit er een paar

bovenmaatse tieten op het poppetje dat mij moet voorstellen.

Niet echt hoe ik mezelf zie, maar ik moet toegeven dat ik als karikatuur grote tieten en een hoge knot zou hebben. Zoals Mickey Mouse ronde oren heeft en handschoenen draagt of Michael Jackson witte sokken en zwarte instappers draagt.

Ik word veel liever afgebeeld met mijn donkerbruine haar en lichtgroene ogen, maar ik snap dat je niet veel kleurenop-ties hebt als je met een Bic-pen tekent.

Ik heb Gabby niet meer in levenden lijve gezien sinds haar trouwdag twee jaar geleden, maar de afgelopen periode heb ik haar toch elke zondagochtend gezien. Het maakt niet uit wat er die dag op het programma staat of hoe erg onze katers zijn, dan videochatten we. Het is in sommige opzichten de meest constante factor in mijn leven.

Gabby is klein en dun. Ze heeft een korte bob, geen gram-metje vet te veel, geen centimeter over. Als ik haar omhels, weet ik weer hoe vreemd het voelt om iemand te knuffelen die zo veel kleiner is dan ik, hoe verschillend we op het eerste gezicht lijken. Ik ben lang, rond en blank. Zij is kort, dun en zwart.

Ze draagt niet veel make-up en toch is ze een van de mooi-ste vrouwen hier. Dat zeg ik haar niet, want ik weet heus wel hoe ze zou reageren. Ze zou zeggen dat het er niet toe doet. Ze zou zeggen dat we elkaar geen complimentjes over ons uiter-lijk moeten geven of niet moeten wedijveren over wie mooier is. Ze heeft best gelijk, dus houd ik mijn mond.

We kennen elkaar al sinds we veertien zijn. We zaten naast elkaar tijdens aardrijkskunde, op de eerste dag van de middel-bare school en werden meteen goede vrienden. We waren 'Gab-by en Hannah', 'Hannah en Gabby': onze namen werden vrij-wel altijd in één adem genoemd.

Ik ging bij haar en haar ouders, Carl en Tina, wonen toen mijn familie naar Londen verhuisde. Carl en Tina behandel-den me als hun eigen kind. Ze hielpen me bij het uitzoeken van opleidingen, zorgden ervoor dat ik mijn huiswerk deed en op tijd thuis was. Carl probeerde me steevast over te halen

geneeskunde te gaan studeren, net als hij en zijn vader hadden gedaan. Hij wist dat Gabby had besloten om niet in zijn voetsporen te treden. Zij wilde bij de overheid werken. Ik denk dat Carl dacht dat ik zijn laatste kans was. Maar Tina moedigde me aan mijn eigen weg te volgen. Ik weet alleen nog steeds niet wat die is. In die tijd ging ik ervan uit dat alles wel op zijn plek zou vallen, dat de grote vraagstukken in het leven zichzelf wel zouden oplossen.

Toen we gingen studeren, zij in Chicago en ik in Boston, spraken we elkaar nog steeds heel vaak, maar we creëerden een nieuw leven voor onszelf. Tijdens haar eerste jaar raakte ze bevriend met een andere zwarte studente, Vanessa. Gabby vertelde me over hun uitjes naar het winkelcentrum en over de feesten waar ze naartoe gingen. Ik zou liegen als ik zei dat ik toen niet bang was dat Vanessa een hechtere band met haar zou krijgen dan ik ooit zou kunnen hebben en dat Vanessa iets kon delen met haar waarvan ik geen deel uitmaakte.

Ik vroeg Gabby daar een keer naar. Ik lag op mijn tweepersonsbed op mijn studentenkamer met een klamme, warme hoorn tegen mijn oor door ons urenlange gesprek.

‘Heb jij het gevoel dat Vanessa jou beter begrijpt dan ik?’ vroeg ik haar. ‘Omdat jullie allebei zwart zijn?’ Zodra ik de vraag had gesteld, schaamde ik me kapot. Het had een heel redelijke vraag geleken in mijn gedachten, maar hardop klonk hij onzinnig. Als woorden voorwerpen waren, zou ik ze snel uit de lucht hebben geplukt en ze terug in mijn mond hebben gestopt.

Ze lachte me uit. ‘Vind jij dat blanken jou beter begrijpen dan ik omdat ze blank zijn?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Natuurlijk niet.’

‘Nou, hou dan je mond.’

En dus hield ik mijn mond. Als er iets is aan Gabby waar ik dol op ben, dan is het dat ze altijd weet wanneer ik mijn mond moet houden. Ze is de enige die regelmatig laat zien dat zij mij beter kent dan ik mezelf.

‘Laat me raden,’ zegt ze nu, terwijl ze hoffelijk mijn hand-

bagage overneemt. 'We moeten een extra bagagekarretje pakken om al je spullen mee te krijgen.'

Ik schiet in de lach. 'Nou ja, ik verhuis wel van de ene kant van het land naar de andere,' zeg ik.

Ik koop al heel lang geen meubels of grote voorwerpen meer. Meestal huur ik gemeubileerde appartementen. Na een paar verhuizingen leer je wel dat een IKEA-bed kopen, het in elkaar zetten en vervolgens een halfjaar later weer uit elkaar halen en voor vijftig dollar verkopen zonde van je geld en je tijd is. Maar ik heb natuurlijk ook wel spullen die meerdere verhuizingen door het land hebben overleefd. Het zou harteeloos zijn om die nu weg te doen.

'Ik gok dat hier zeker vier flessen sinaasappel-gemberbodylotion in zitten,' zegt Gabby, als ze een van mijn koffers van de bagageband haalt.

Ik schud mijn hoofd. 'Eentje maar. Hij is bijna op.'

Rond de tijd dat zij en ik elkaar leerden kennen, begon ik bodylotion te gebruiken. Dan gingen we met zijn tweetjes naar het winkelcentrum en roken we aan alle lotions in verschillende winkels. En toch kocht ik elke keer dezelfde. Sinaasappel-gember. Op een gegeven moment had ik zeven flessen thuis staan.

We grissen de rest van mijn tassen van de band, zetten ze een voor een op het karretje en duwen het uit alle macht met zijn tweeën door het vliegveldverkeer naar de parkeergarage. We laden alles in haar autootje en stappen in.

We babbelen terwijl zij de garage uit rijdt en de borden naar de snelweg volgt. Ze vraagt hoe mijn vlucht was en hoe het voelde om uit New York weg te gaan. Ze zegt verontschuldigend dat haar logeerkamer klein is. Ik zeg dat ze niet zo raar moet doen en bedank haar opnieuw dat ik bij haar mag logeren.

De geschiedenis herhaalt zich, dat besef ik wel. Het is nu meer dan tien jaar later en weer logeer ik bij Gabby. Meer dan tien jaar later dwarrel ik nog steeds van de ene plek naar de andere, vertrouw ik nog steeds op de goedheid van haar

en haar familie. Deze keer vangen zij en haar man, Mark, me op, in plaats van zij en haar ouders. Maar dat benadrukt juist het verschil tussen ons beiden, hoezeer zij is veranderd sinds die tijd en ik niet. Zij is ontwikkelingsmanager bij een non-profitorganisatie voor probleemtieneren. Ik ben serveerster. Een niet bijzonder goede serveerster.

Als Gabby eenmaal over de snelweg scheurt en ze niet meer alle aandacht nodig heeft voor het rijden – of misschien omdat ze zo hard rijdt en weet dat ik niet uit de auto kan springen – vraagt ze wat ze me al heeft willen vragen sinds we elkaar hebben omhelsd. ‘Wat is er gebeurd? Heb je hem verteld dat je wegging?’

Ik slaak een luide zucht en kijk uit het raam. ‘Hij weet dat hij geen contact met me moet opnemen,’ zeg ik. ‘Hij weet dat ik hem nooit meer wil zien. Dus het doet er niet toe waar hij denkt dat ik ben.’

Gabby kijkt recht vooruit naar de weg, maar ik zie dat ze tevreden knikt.

Ik heb haar goedkeuring nodig. Haar mening over mij zegt op dit moment veel meer dan de mijne. Het gaat de laatste tijd niet echt lekker. En hoewel ik weet dat ze altijd van me zal houden, weet ik ook dat ik haar onvoorwaardelijke steun op de proef heb gesteld.

Voornamelijk omdat ik het met een getrouwde man deed.

Ik wist eerst niet dat hij getrouwd was. En om de een of andere reden vond ik het daarom wel oké. Hij gaf niet toe dat hij getrouwd was. Hij droeg geen trouwring. Hij had niet eens een bleke band rond zijn ringvinger, waar ze je altijd voor waarschuwden in tijdschriften. Hij was een leugenaar. En een goede. En ook al had ik wel een vermoeden, ik dacht dat niemand het mij zou kunnen aanrekenen als hij het niet zei... als hij het niet openlijk toegaf.

Er begon me wel iets te dagen toen hij een keer zes dagen lang mijn telefoontjes niet beantwoordde en vervolgens terugbelde alsof er niets aan de hand was. Ik kreeg het idee dat er een andere vrouw in het spel was toen ik zijn telefoon niet

mocht gebruiken. Ik kreeg het vermoeden dat ik de andere vrouw was toen we een collega van hem tegenkwamen in een restaurant in Soho en Michael me niet aan de man voorstelde, maar in plaats daarvan zei dat er iets tussen mijn tanden zat en dat ik maar even naar het toilet moest om het weg te halen. Dus ik naar het toilet. En er zat dus helemaal niets tussen mijn tanden. Maar ik vond het eerlijk gezegd ook heel moeilijk om langer dan twee seconden naar mezelf in de spiegel te kijken voordat ik weer naar binnen ging en deed alsof ik niet doorhad waar hij mee bezig was.

Gabby wist dat natuurlijk allemaal. In het tempo waarin ik mijn vermoedens zelf onder ogen durfde te zien, deelde ik ze met haar.

‘Volgens mij is hij getrouwd,’ zei ik uiteindelijk een maandje geleden. Ik zat op bed, had mijn pyjama nog aan en praatte met haar via mijn laptop terwijl ik mijn knot vastzette. Ik zag dat ze haar pixelige wenkbrauwen fronste.

‘Ik zei toch dat hij getrouwd was,’ zei ze, en haar geduld begon merkbaar op te raken. ‘Dat heb ik je drie weken geleden ook al gezegd. En toen heb ik je gezegd dat je ermee moet stoppen. Omdat het verkeerd is. Omdat het iemands man is. En omdat je je door die vent niet moet laten behandelen als maîtresse. Dat heb ik je allemaal gezegd.’

‘Weet ik, maar ik dacht echt niet dat hij getrouwd was. Want dat zou hij me toch wel zeggen? Snap je? Dus dacht ik dat het niet zo was. En ik ga het hem niet vragen, want dat is beledigend, of niet?’ Dat was mijn redenering. Ik wilde hem niet beledigen.

‘Je moet ophouden met dat gezeik, Hannah. Ik meen het. Je bent een fantastisch mens dat de wereld heel wat te bieden heeft. Maar dit is verkeerd. En dat weet je.’

Ik luisterde naar haar. En vervolgens ging haar advies het andere oor weer uit. Alsof het niet voor mij bedoeld was.

‘Nee,’ zei ik hoofdschuddend. ‘Ik denk niet dat je gelijk hebt deze keer. Michael en ik hebben elkaar op een woensdagavond in een bar in Bushwick ontmoet. Ik ga nooit naar Bushwick. En

ik ga bijna nooit uit op woensdagavond. En hij ook niet! Hoe groot is die kans nou? Dat twee mensen elkaar op die manier tegenkomen?’

‘Dat meen je toch niet, hè?’

‘Waarom zou ik daar een grapje over maken? Dit is het lot. Heus. Stel dat hij toch getrouwd is...’

‘Hij is getrouwd.’

‘Dat weten we niet. Maar stel dat het toch zo is.’

‘Dat is ook zo.’

‘Stél dat het zo is. Dat betekent nog niet dat het niet ons lot was elkaar te ontmoeten. Voor hetzelfde geld is dit de natuurlijke ontwikkeling van het lot. Misschien is hij getrouwd en is dat niet erg omdat het zo heeft moeten zijn.’

Ik kon merken dat ze teleurgesteld in me was. Ik kon het aan haar wenkbrauwen en aan het trekje rond haar lippen zien.

‘Moet je horen, ik weet niet zeker of hij getrouwd is.’ Maar dat wist ik wel. Ik wist het. En omdat ik het wist, moest ik er zo snel mogelijk mijn ogen voor sluiten. Dus zei ik: ‘Weet je, Gabby, zelfs als hij getrouwd is, betekent het niet dat ik niet beter voor hem ben dan die andere persoon. In liefde en oorlog is alles geoorloofd.’

Twee weken later kwam zijn vrouw erachter en belde ze me scheldend op.

Hij had dit eerder gedaan.

Ze had twee anderen gevonden.

En of ik wel wist dat hij drie kinderen had.

Dat wist ik niet.

Het is heel gemakkelijk om alles wat je doet recht te praten als je de namen en gezichten van de mensen die je mogelijk pijn doet niet kent. Het is heel gemakkelijk om jezelf boven iemand anders te stellen die je alleen in het abstracte kent.

En ik denk dat ik daarom alles in het abstracte hield.

Ik had een potje ‘Ja, maar...’ gespeeld. Het ‘We weten het niet zeker’-spel. Het ‘Maar toch’-spel. Ik had de waarheid door mijn eigen bril gezien, die klein en roze was.

En opeens vielen de schellen me van de ogen en kon ik in

verbijsterend zwart-wit zien waar ik mee bezig was.

Telt het dat ik de juiste beslissingen nam toen ik de waarheid eenmaal zag? Telt het dat ik hem nooit meer heb gesproken toen ik de stem van zijn vrouw had gehoord, toen ik de namen van zijn kinderen eenmaal wist? Telt het dat ik beseft hoe erg mijn gedrag is geweest en dat ik diepe spijt heb? Dat ik mezelf eigenlijk verafschuw omdat ik vertrouwd op koppige onwetendheid om te rechtvaardigen waarvan ik al vermoedde dat het fout was?

Gabby vindt van wel. Zij vindt dat ik het daarmee goedmaak. Zelf weet ik het niet zo zeker.

Toen Michael eenmaal uit mijn leven was, besepte ik dat ik verder niet veel had in New York. De winter was zwaar; het was erg koud en die kou leek mijn eenzaamheid in een miljoenenstad alleen maar te benadrukken. Ik belde die eerste week veel met mijn ouders en mijn zusje, Sarah. Niet om over mijn problemen te praten maar om een vriendelijke stem te horen. Vaak kreeg ik de voicemail. Ze belden me altijd terug. Dat doen ze altijd. Maar zelf kon ik nooit goed gokken wanneer ze thuis zouden zijn. En door het tijdsverschil was er vaak niet veel tijd om te praten.

Vorige week werd alles me te veel. Het meisje van wie ik het appartement onderhuurde, zei dat ze de woning nodig had en gaf me twee weken om te vertrekken. Mijn baas probeerde me te versieren en suggereerde dat de betere diensten naar vrouwen met een décolleté gingen. Ik zat een uur en drie kwartier onder de grond vast in een kapotte metro bij Bowling Green. Michael bleef me bellen en mijn voicemail inspreken omdat hij het wilde uitleggen. Hij zei dat hij bij zijn vrouw weg wilde gaan en tot mijn schaamte moet ik toegeven dat ik me daarvoor even beter voelde, ook al voelde ik me tegelijkertijd afschuwelijk.

En dus belde ik Gabby. En ik huilde. Ik gaf toe dat het leven in New York zwaarder was geweest dan ik had laten merken. Ik gaf toe dat het geen succes was, dat mijn leven niet liep zoals ik wilde. Ik zei dat ik behoefte aan verandering had.

En zij zei: 'Kom naar huis.'

Het duurde even voordat ik doorhad dat ze bedoelde dat ik naar Los Angeles moest komen. Zo lang heb ik mijn geboorteplaats al niet meer als thuis gezien. 'Naar LA?' vroeg ik.

'Ja,' zei ze. 'Kom naar huis.'

'Weet je dat Ethan weer in LA woont?' vroeg ik. 'Hij is volgens mij een paar jaar geleden teruggegaan.'

'Dan zie je hem weer,' zei Gabby. 'Het zal niet het ergste zijn wat je ooit is overkomen. Een weerzien met een goeie vent.'

'En het is er warmer,' zei ik, terwijl ik door mijn kleine raam naar de vieze sneeuw op de straat beneden me keek.

'Het was hier pas nog tweeëntwintig graden,' zei ze.

'Maar in een andere stad gaan wonen lost het grotere probleem niet op,' zei ik, misschien wel voor het eerst van mijn leven. 'Ik bedoel, ik moet veranderen.'

'Dat weet ik,' zei ze. 'Kom naar huis. Verander hier.'

Voor het eerst in heel lange tijd leek er iets logisch te klinken.

Ze pakt mijn hand even vast en geeft me een kneepje, terwijl ze haar blik op de weg houdt. 'Ik ben trots op je dat je de touwtjes in handen neemt,' zegt ze. 'Alleen al door vanmorgen in het vliegtuig te stappen zorg je dat je je leven weer op de rit krijgt.'

'Denk je dat echt?'

Ze knikt. 'Ik denk dat Los Angeles goed voor je zal zijn. Jij niet? Je keert terug naar je wortels. Het is misdadig dat we al die jaren zo ver uit elkaar hebben gewoond. Je herstelt een onrecht.'

Ik moet lachen. Ik probeer deze verhuizing als een overwinning te zien in plaats van als een nederlaag.

Uiteindelijk rijden we haar straat in en zet ze de auto langs de stoep.

We staan voor een aantal huizen aan een steile, heuvelachtige straat. Gabby en Mark hebben vorig jaar een rijtjeshuis gekocht. Ik kijk naar de nummers en zoek nummer 4, hun huis. Ik ben hier nog nooit geweest, maar ik stuur Gabby al maan-

den kaartjes, zelfgemaakte lekkernijen en cadeautjes. Ik ken het adres uit mijn hoofd. Net als ik in het avondlicht het nummer op de deur zie, komt Mark naar buiten.

Mark is een lange, klassiek aantrekkelijke man. Een fysiek sterke, traditionele man. Ik heb altijd een zwak gehad voor mannen met mooie ogen en een stoppelbaardje, en zij ook, dacht ik. Toch eindigde zij met Mark, het schoolvoorbeeld van netjes en degelijk. Hij is zo iemand die naar de sportschool gaat voor zijn gezondheid. Dat heb ik dus echt nog nooit gedaan.

Ik doe het portier open en pak een van mijn tassen. Gabby pakt een andere. Mark begroet ons bij de auto. 'Hannah!' zegt hij, en hij omhelst me stevig. 'Wat fijn om je te zien.' Hij haalt de rest van de tassen uit de auto en we gaan naar binnen. Ik bekijk de woonkamer. Veel neutrale tinten en hout. Veilig maar prachtig.

'Jouw kamer is boven,' zegt Gabby, en met zijn drieën lopen we de smalle trap naar de eerste verdieping op. Er liggen twee slaapkamers tegenover elkaar.

Zij en Mark laten me de logeerkamer zien en we zetten de spullen neer.

Het is een kleine kamer, maar groot genoeg voor mij. Er staan een tweepersoonsbed met een donzig, wit dekbed, een bureau en een ladekast.

Het is al laat en zij en Mark zijn vast moe, dus zeg ik: 'Gaan jullie maar naar bed. Ik red me wel.'

'Weet je het zeker?' vraagt Gabby.

Ik sta erop.

Mark omhelst me nog een keer en loopt naar hun slaapkamer. Gabby zegt tegen hem dat ze zo komt. En tegen mij: 'Ik ben heel blij dat je er bent. Je bent van stad naar stad gegaan en ik hoopte altijd dat je terug zou komen. Al was het maar voor een tijdje. Ik vind het fijn als je dichtbij woont.'

'Nou, ik ben er,' zeg ik met een glimlach. 'Misschien wel dichtbij dan je bedoeling was.'

'Doe niet zo mal,' zegt ze. 'Wat mij betreft is de logeerkamer

mer van jou tot we allebei negentig zijn,' zegt ze. Ze geeft me een knuffel en loopt naar haar kamer. 'Als je eerder wakker bent dan wij, zet dan maar lekker koffie.'

Als ik hoor dat de slaapkamerdeur dichtgaat, pak ik mijn toiletta's en loop naar de badkamer.

Het licht is er fel en hard; je zou het zelfs kunnen omschrijven als schel. Bij de wasbak ligt een vergrootspiegel. Ik pak hem en houd hem voor mijn gezicht. Ik zie dat ik mijn wenkbrauwen moet harsen, maar verder heb ik niet te klagen. Als ik de spiegel wil terugleggen, valt mijn oog op de buitenkant van mijn linkeroog.

Ik trek wat aan mijn huid, weiger toe te geven wat ik zie. Ik laat de huid weer terugspringen. Ik staar en inspecteer.

Ik heb het begin van een kraaienpootje.

Ik heb geen huis en geen baan. Ik heb geen vaste relatie of zelfs een stad die ik mijn thuis kan noemen. Ik heb geen idee wat ik met mijn leven aan moet, geen idee wat mijn plannen zijn en ik heb geen noemenswaardig levensdoel. Toch heeft de tijd me gevonden. De jaren waarin ik heb geklungeld met verschillende baantjes in verschillende steden zijn me aan te zien.

Ik heb rimpels.

Ik leg de spiegel weg. Ik poets mijn tanden. Ik was mijn gezicht. Ik neem me voor om nachtcrème te kopen en zonnebrandcrème te gebruiken. Dan sla ik het dekbed open en kruip in bed.

Misschien is mijn leven een beetje een ramp. Ik neem niet altijd de beste beslissingen. Maar ik ben niet van plan om hier de hele nacht naar het plafond te liggen staren en me zorgen te maken. In plaats daarvan ga ik lekker slapen met het idee dat ik het morgen beter doe. Alles wordt morgen beter. Morgen zie ik wel verder.

Morgen is wat mij betreft een nieuwe dag.